

Hồi 2

Mây gió Động Đình

Nhạc Long Phi vòng tay mỉm cười nói với Lỗ Trường Phong:

- Đêm nay Lỗ huynh xử lý việc này, thật là hào tình hiệp khí, cao minh lắm! Nhạc Long Phi khâm phục vô cùng!

Lỗ Trường Phong nhún nhường nói:

- Nhạc lão đệ chớ quá khen, ta rất cảm kích cái thịnh tình lão đệ đã đến đây báo động cho ta.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Tiểu đệ đến đây là để báo cho Lỗ huynh biết những tin quan trọng đó, hai là vì ngưỡng mộ danh tiếng Lỗ huynh đã lâu, nhân việc đó làm có dẫn kiến, mong đại huynh có hạ cố kết giao chăng?

Lỗ Trường Phong cười ha hả:

- Lão đệ nói làm gì những câu khách sáo như vậy, nếu lão đệ không ghét bỏ, thì chúng ta đắp đất làm hương, cùng kết nghĩa ngay ở đây, nên chăng?

Nhạc Long Phi mỉm cười gật đầu.

Hai người giao bài kết minh xong, Nhạc Long Phi mới đem lai lịch sự môn mình nói rõ cho Lỗ Trường Phong nghe, lại lấy một chiếc lông chim đen chế theo cách thức riêng cài lên ngực Lỗ Trường Phong.

Lỗ Trường Phong cao hứng vô cùng mỉm cười hỏi:

- Hiền đệ có biết trong Thái Hồ còn có một vị võ lâm kỳ nhân trong bụng vẫn muốn khôi phục nhà Minh không? Người ấy rất nên kết nạp.

Nhạc Long Phi du hiệp giang hồ, mục đích cốt yếu là vâng lệnh ân sư Nhật Nguyệt Thân Phan Chu Nhuận Ba liên lạc với các nhà chí sĩ di dân ở bốn phương tám cõi hiểu dụ lấy đại nghĩa dân tộc, chuẩn bị một lực lượng tiềm tàng khôi phục sơn hà xã tắc. Nay nghe Lỗ Trường Phong nói vậy, trong bụng rất mừng, vội hỏi:

- Đại ca nói đó là ai vậy?

Lỗ Trường Phong nói:

- Người ấy họ Vũ Văn, tên Bạch Thạch.

Nhạc Long Phi giật mình, nhướng cao đôi mày, hỏi:

- Có phải là Vũ Văn Bạch Thạch ngụ ở Động Đình Sơn phía đông Thái Hồ, mà ngoại hiệu là Vô Ưu Sơn Tiều không?

Lỗ Trường Phong gật đầu cười:

- Chính người đó, nhưng sau khi sơn hà thay chủ, quân thượng bốn ba, ông ta đã thủ tiều bốn chữ Vô Ưu Sơn Tiều mà đổi thành Vọng Minh cư sĩ!

Nhạc Long Phi kêu lên một tiếng, giậm chân nói:

- Đại ca nói muộn quá, chỉ sợ vị Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch đã bị nguy rồi.

Lỗ Trường Phong vì Vũ Văn Bạch Thạch vào hàng phụ chấp nghe nói thế giật mình vội hỏi:

- Hiền đệ nói thế là ý thế nào?

Nhạc Long Phi thở dài nói:

- Tiểu đệ vừa nghe được một tin bí mật, có ba tên vệ sĩ của Thanh Cung định đến Động Đình Sơn phía đông Thái Hồ, bắt một nhân vật phái võ lâm có ngoại hiệu là Vô Ưu Sơn Tiều.

Lỗ Trường Phong cười ha hả:

- Vũ Văn thế bá ta, võ công cao lắm, ba tên vệ sĩ Thanh Cung nếu định đến bắt ông ta, thì có khác gì con thiêu thân đâm đầu vào lửa, tự mua lấy cái chết!

Nhạc Long Phi lắc đầu nói:

- Đại ca không biết, trong bọn ba tên ung khuyến của giặc Thanh gồm cả Quỷ Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hiện đang làm chức Cung phụng cho Thanh đình, võ công tên này còn cao hơn cả Thiên Ngoại Song Tàn, Càn Khôn Lục Ác mà cũng không ở dưới Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc.

Lỗ Trường Phong nghe nói kinh sợ, cau mày nói:

- Nếu quả Quỷ Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí thân hành đến Thái Hồ thì Vũ Văn thế bá ta nguy mất, Nhạc hiền đệ nếu không vướng việc gì khác, chúng ta nên lập tức đến ứng cứu mới kịp!

Nhạc Long Phi đáp:

- Ma quái bắt người, nguy cơ trước mắt tiểu đệ không bận việc gì, giả sử có việc đi nữa, thì lúc này cũng phải gác lại, đệ cùng đại ca sang ngay Thái Hồ mới hợp lý!

Hai người thương nghị xong xuôi, lập tức thi triển khinh công, nhằm thẳng hướng Thái Hồ tiến tới, chỗ ở của Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch là một nếp nhà tranh ba gian, lưng dựa vào núi, mặt trông ra hồ, phía ngoài có mấy gốc thanh tùng, một bụi thủy trúc, thêm vào đó còn có rất nhiều những tảng đá lớn, hình thù kỳ lạ, đẹp mắt vô cùng, ngoài cạnh cổng ngôi nhà tranh khắc ba chữ lớn Vọng Minh Cư theo lối chữ Thảo.

Lỗ Trường Phong đứng trước ngôi nhà Vọng Minh Cư thấy xung quanh yên lặng như tờ, không có dấu vết tỏ ra vừa có một cuộc xung đột, trong bụng cũng hơi yên, mỉm cười nói với Nhạc Long Phi:

- Hiền đệ, chúng ta đến cũng chưa muộn, có lẽ bọn Đồ Viễn Tri chưa đến.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Mong rằng như vậy, đại ca vào mời Vũ Văn lão tiên bối ra ngoài này nói chuyện.

Lỗ Trường Phong bước lên thềm, đứng trước hai cánh cửa khép hờ, chắp tay cung kính nói to:

- Vũ Văn thế bá, tiểu đệ Lỗ Trường Phong vừa nghe một tin bí mật, nên cùng người anh em mới kết nghĩa là Nhạc Long Phi tới yết kiến!

Hai cánh cửa gỗ "két" một tiếng rồi từ từ mở rộng, một ông già áo đen, tay chống gậy trúc, tướng mạo âm hiểm và một tên hán tử mặc võ trang đen từ trong nhà bước ra.

Lỗ Trường Phong vừa trông thấy cách ăn mặc của bọn này, trong bụng biết ngay có biến, vội lùi lại một bước quắc mắt hỏi:

- Hai vị là ai? Có phải là Thiết y cấm vệ của Thanh cung đó không?

Tên y lão "hừ" một tiếng, quét làn nhãn quang sáng như điện vào Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi một lượt đoạn gật đầu nói:

- Lỗ Trường Phong, nhãn lực của nhà ngươi tinh lắm, lão phu chính là Phó lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ tên gọi Phiền Thiên Thủ Đường Uyên, còn vị này là Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát, một vệ sĩ trong Thiết đội!

Lỗ Trường Phong kinh sợ, lại hỏi:

- Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch đâu?

Đường Uyên cười nhạt và đáp:

- Vũ Văn Bạch Thạch đã bị lão Cung Phụng Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí tự ra tay bắt đem về Bắc Kinh...

Nhạc Long Phi không đợi Đường Uyên nói hết, chàng nhướn đôi mày lớn tiếng hỏi:

- Nhạc Long Phi xin hỏi Đường bằng hữu, Vũ Văn Bạch Thạch phạm tội gì, mà các người phải bôn ba ngàn dặm xa xôi đến đây tróc nã?

Đường Uyên chưa kịp trả lời Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát đã trở tay vào cánh cửa cười ha hả nói rằng:

- Chỉ ba chữ Vọng Minh Cư kia cũng đủ làm cho hãn phải tan xương nát thịt.

Đôi mắt Nhạc Long Phi ánh lên một tia sáng như luồng điện trông thẳng vào mặt Đào Bát sáng giọng nói:

- Đào bằng hữu, ngươi là người Hán hay người Mãn?

Đào Bát không ngờ Nhạc Long Phi lại hỏi như vậy, bất giác đỏ mặt, ấp úng đáp:

- Tại hạ, tại hạ... là... là... người Hán!

Nhạc Long Phi trừng mắt quát:

- Đào bằng hữu đã là người Hán, sao lại cam tâm làm chó săn cho giống Mãn nô? Không muốn cho cơ nghiệp nhà Hán khôi phục?

Đào Bát run sợ trước cái chính khí凛 nhiên và đôi mắt sáng như điện của Nhạc Long Phi, bèn lùi lại luôn mấy bước, cúi đầu nín lặng.

Phiên Thiên Thủ Đường Uyên cười nhạt một cách nham hiểm rồi nói:

- Nước Đại Thanh vâng mệnh trời vào làm chủ Trung Hoa, muôn dân qui thuận, tám cõi phục lòng, ngươi là người ở đâu, có mấy cái đầu mà dám thốt ra những câu phản nghịch ấy?

Nhạc Long Phi nghe nói, ngửng mặt lên trời buông một chuỗi cười dài, tiếng cười vừa gay gắt vừa hùng tráng!

Đường Uyên cau mày hỏi:

- Nhạc Long Phi, sao ta hỏi ngươi không trả lời mà cười thế là nghĩa gì?

Nhạc Long Phi mỉm cười, nhìn đối phương rồi lạnh lùng nói:

- Lai lịch của ta giản dị lắm, chỉ có tám chữ!

Đường Uyên lại hỏi.

- Tám chữ gì mà nhà ngươi dám cậy vào đó để thốt lên những lời đại nghịch bất đạo ấy?

Nhạc Long Phi nâng cao đôi mày đáp:

- Tám chữ lai lịch của ta, tuy không làm cho kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu, nhưng cũng đủ khiến cho tụi yêu quái tan hồn, giống Mãn nô ấy mất vía, tám chữ ấy là "Dòng dõi nhà Hán, con cháu triều Minh".

Đường Uyên cười nhạt:

- Lão Cung Phụng Đồ Viễn Trí đã biết Vũ Văn Bạch Thạch thế nào cũng có bè đảng mới sai ta và Đào Bát ở đây chờ, vậy mà quả nhiên các người tự mang đầu đến nộp! Bọn người biết điều thì ngoan ngoãn chịu trói đi, nếu để chúng ta ra tay, thì tội còn nặng hơn.

Lỗ Trường Phong mắt báo tròn xoe, cười khẩy:

- Cái bộ hai đứa chúng mày...

Nói chưa dứt lời, Đường Uyên hơi đưa bàn tay phải lên cách không phóng một chưởng làm cho ba chữ Vọng Minh Cư khắc trên hai cánh cửa gỗ cách đây chừng bảy, tám thước vỡ tan ra như cám, miệng cười một cách đanh ác, nói:

- Đom đóm không biết ánh sáng mặt trăng, ghé đực sao hay uy hổ báo? Trước hết hãy cho ta các người trông thấy tận mắt sức Phiền Thiên Chưởng của ta.

Lỗ Trường Phong thấy thế cũng hơi sợ, biết rằng công lực của Đường Uyên không phải tầm thường, ít nhất so với mình cũng không phân hơn kém.

Nếu thanh Đồ Long kiếm còn ở trong tay, thì mười phần có thể ăn chắc bảy phần thắng, nhưng nay thanh kiếm đã bị Chu Bạch Mi mượn mất rồi!

Trong khi Lỗ Trường Phong còn đang lưỡng lự tìm cách đối phó thì Nhạc Long Phi đã chấp tay vái một cái sát xuống tận đất, Lỗ Trường Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao tự nhiên hiền đệ lại thủ lễ quá như vậy?

Nhạc Long Phi cười một hồi dài, rồi nói:

- Đại ca, bốn chữ "Đồ Long Kiếm Khách" vang dội chốn võ lâm từ lâu, trừ tà khử ác, cứu nhược phù nguy, công đức tích lũy đã lâu, tiểu đệ từ hồi xuất sơn tới nay, mới gặp tên quốc tặc này là lần đầu, nên muốn xin đại ca nhường tên Phiền Thiên Thủ Đường Uyên này cho tiểu đệ thu xếp!

Lỗ Trường Phong đi cung Nhạc Long Phi suốt dọc đường tuy đã rõ khinh công của chàng cao lắm, dù mình gắng sức chạy nhanh cách mấy cũng vẫn bị chàng ung dung bám theo, chưa thể đoán định được, nên khi thấy chàng nói vậy thì chỉ mỉm cười đáp:

- Hiền đệ đã muốn thế, Lỗ Trường Phong này cũng xin đứng ngoài chiêm ngưỡng hổ uy của hiền đệ.

Nhạc Long Phi rút cây đoản côn gài ở sau lưng ra, cây gậy gập đôi, đúc bằng sắt, dài chừng hơn một thước. Chàng cầm hai đầu chiếc gậy mở ra làm đôi, thành một cây gậy dài tới trên ba thước, sau đó chàng mới lấy một lá cờ nhỏ màu hoa Phù dung, cắm lên đầu cây côn, dưới túm lông chim đen có cái móc đưa xuống.

Đường Uyên đã từng gặp nhiều đại địch, hấn thấy Nhạc Long Phi tuy còn ít tuổi song khí vũ hiên ngang, thần thái ung dung nhàn nhã, biết không phải là tay tầm thường, bèn ngậm dấm Đào Bát phải hết sức cẩn thận.

Hắn chăm chú theo dõi từng động tác của đối phương rồi cau mày hỏi:

- Lá cờ là binh khí của nhà ngươi sao?

Nhạc Long Phi nhướng đôi mày kiếm khẽ vận nội gia thần công, cầm cán cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt Phan cắm vào khe đá, lá cờ cuốn theo chiều gió bay phấp phới, rồi quắc mắt cười ha hả mà rằng:

- Lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt Phan này là binh khí của ta, nhưng vì một mặt thêu chữ "Nhật", một mặt thêu chữ "Nguyệt", cũng có thể là đại diện cho cờ hiệu của nhà Thiên Minh! Bọn các ngươi đã là con cháu dòng dõi Trung Hoa không lẽ trông thấy lá cờ Nhật Nguyệt này lại không nghĩ tới chút tình cố quốc tính ngộ ra, đứng lên đòi lại giang sơn khôn phục lại cơ nghiệp Minh triều ư?

Đường Uyên lạnh lùng đáp:

- Nhạc Long Phi, ngươi đừng có làm cái trò người ngây nói chuyện mơ mộng, ngươi muốn đấu với Đào Bát trước hay muốn chết ngay lập tức ở dưới tay ta?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Bọn ngươi hai người cùng ra đây một lượt đi, đỡ cho ta phải đánh lẻ tẻ, mất thời giờ!

Đào Bát "xì" một tiếng, quát.

- Đồ trẻ con không biết gì, lại còn dám nói láo! Ngươi có giỏi thì hãy tiếp ngón Trường Giảo Xuất Hạc này của ta thử coi!

Nói chưa dứt lời, chuông phong đã phát, sức chuông vừa mạnh vừa nhanh, nhằm thẳng yếu huyệt Đan điền của Nhạc Long Phi đánh tới, công lực mạnh mẽ vô cùng.

Nhạc Long Phi vẫn nghiêm nhiên không động, đứng sừng sững như một trái núi, mũi chùi "xì" một tiếng, tỏ ý không thèm chấp.

Chuông phong của Đào Bát phóng tới trước mặt Nhạc Long Phi thì hình như bị một sức mạnh vô hình cản lại, tản ra bốn phía mà đối phương vẫn đứng trơ trơ, tựa hồ không biết gì cả.

Đào Bát nguyên xuất thân là một tên giặc biển, tính cực hung ác, khi nào chịu phục, bèn thừa lúc đối phương kiêu căng không thèm tránh gạt, vẫn giữ nguyên chiêu thức cũ, dùng đầu ngón tay đâm vào bụng dưới Nhạc Long Phi ý định dùng chuông lực Tiểu Thiên Tinh là một công phu chuyên dùng để phá hết thấy những môn nội gia như Kim chung trảo, Thiết bổ sam, Thập Tam thái bảo hòng đè bẹp Nhạc Long Phi dưới tay mình.

Ngờ đâu Nhạc Long Phi lúc bất động thì sừng sững như trái núi, mà lúc động thì lại nhanh hơn điện chớp, ngón tay Đào Bát chưa chạm vào áo đối phương thì Mạch môn ở tay phải đã bị Nhạc Long Phi dùng phép Tỏa Long Thủ khóa lại.

Nhạc Long Phi tay trái khóa lấy mạch môn ở tay phải của Đào Bát rồi giơ ngón tay phải lên cách không búng một cái, điểm vào huyệt đạo của hắn, rồi lùi hắn tới trước mặt Lỗ Trường Phong mỉm cười nói:

- Đại ca, tên giặc này xin đại ca giữ hộ, nhưng lúc này không nên hại tính mạng nó vội, ta còn phải cần dùng đến nó.

Đường Uyên thấy Đào Bát, tên thủ hạ đắc lực của mình võ công cũng thuộc loại khá, vừa ra tay đã bị bắt thì bất giác giật mình kinh sợ, một mặt lão ngẫm ước lượng xem lai lịch võ nghệ của Nhạc Long Phi vào loại nào, một mặt hắn dồn mười hai thành công lực vào chuông lực Phiên Thiên Thủ.

Nhạc Long Phi nhìn trừng trừng vào mặt Đường Uyên mỉm cười nói:

- Quân Thiết vệ của Thanh đình chẳng qua có vậy, ta còn muốn lĩnh giáo tuyệt học ít có của Phò lĩnh ban nữa.

Lỗ Trường Phong đứng cạnh võ tay cười lớn:

- Nhạc hiền đệ chân...

Vừa nói đến đây, Đường Uyên đã dùng lối hạ thủ trước để áp chế đối phương, tay trái một tay Tiều Hà Vấn Lộ, tay phải một chiêu Hàn Tín điểm binh phong bế lối tránh sang hai bên tả hữu của Nhạc Long Phi, sau đó mới phóng chân đá một cái thật mạnh.

Nhạc Long Phi cười to một tiếng, mình hơi ngả ra phía sau, làm cho chân Đường Uyên đá vào chỗ không, đồng thời dùng ngón Phấn Đám Nhật Nguyệt để giải tỏa thế công ở hai bên tả hữu của đối phương.

Đường Uyên đặc ý cười một cách quái ác, quát to:

- Thăng ranh con Nhạc Long Phi kia sao chưa chịu nộp mạng?

Theo liền tiếng nói, chuồng lục Phiến Thiên Thủ dồn tụ vào hai lòng bàn tay đã lâu, sức đủ đâm vỡ bia, chặt tan đá phóng ra, chân vẫn không đổi thế nhằm huyết Đan điền của Nhạc Long Phi hung hăng đánh tới.

Nhạc Long Phi tựa hồ trong lúc vội vàng không kịp biến đổi chiêu thức, không những hai tay đều bị Đường Uyên đánh trúng, mà cả huyết Đan điền ở bụng dưới cũng bị đối phương đá phải.

Bốn chuồng cùng tiếp xúc, hai bên cùng ngưng tụ nội công hoặc giả còn không nguy hiểm, nhưng còn huyết Đan điền ở bụng dưới là chỗ yếu hại của thân thể người ta, làm sao chịu nổi một cái đá hung bạo đến như vậy?

Lỗ Trường Phong đứng bên ngoài trông tận mắt không khỏi thốt lên một tiếng kêu kinh khủng, mắt hồ tròn xoe, chuẩn bị xông vào giết chết Đường Uyên báo thù cho Nhạc Long Phi, người em kết nghĩa.

Ngờ đâu tiếng kêu vừa thốt ra, tiếp liền đó là một tiếng rú kinh hồn, và đồng thời một trong số hai người chiến đấu bị gục ngã, người ngã không phải là Nhạc Long Phi, mà lại chính là Phiến Thiên Thủ Đường Uyên, Phó lãnh ban hữu đội - đội Hắc y Thiết vệ của Thanh đình.

Lỗ Trường Phong kêu lên một tiếng kinh hãi, nghi sợ vô cùng, mắt đăm đăm nhìn vào Nhạc Long Phi hỏi:

- Hiền đệ...

Nhạc Long Phi không đợi Lỗ Trường Phong nói hết, thần sắc vẫn ung dung, mỉm cười nói.

- Đại ca không cần phải lo cho tiểu đệ, những đốt xương ở hai bàn tay của Đường Uyên đều đã bị đệ dùng ngón Hồng Quân chỉ lực đánh gãy, chân phải của hắn cũng bị sức Hồi

nguyên phần chấn của môn hộ thân chân khí của tiểu đệ ép đến gần gãy, hiện nay hẳn đã thành phế nhân, không còn thị oai tác quái cam phận là tôi tớ cho Thanh đình được nữa.

Lỗ Trường Phong nhảy lên, ôm chặt lấy hai bả vai Nhạc Long Phi, mắt hồ trợn trừng, tràn đầy vẻ kính phục, đăm đăm nhìn vị bá đệ giầy lâu mới nói:

- Nhạc hiền đệ mới còn ít tuổi, mà thần công đã tuyệt nghệ như vậy, không biết hiền đệ tập luyện thế nào?

Nhạc Long Phi đỏ bừng mặt, mỉm cười nói:

- Đại ca đừng quá khen, tiểu đệ tuy may mắn gặp minh sư, song tư chất đần độn nên chẳng học tập được bao nhiêu, công lực hãy còn non...

Lỗ Trường Phong cười sằng sặc, ngắt lời:

- Hiền đệ, đại ca của hiền đệ tuy võ học còn kém hiền đệ xa, nhưng vì xông pha trong chốn giang hồ đã lâu, nên hai con mắt này, về phương diện kiến thức cũng không đến nỗi kém lắm, ngón Hồng Quân chỉ lực đánh gãy xương tay Đường Uyên của hiền đệ là môn Giáng Ma tuyệt học của đạo gia, còn hộ thân vô hình chân khí, lại giống như môn Vô Tướng thần công của nhà Phật, chỉ lấy hai môn thần công gồm cả Thích Đạo ấy mà xét, thời sở học của hiền đệ đã không dưới bọn Thiên Ngoại Song Tân, Càn Khôn Lục Ác và gần cả mấy vị Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng danh tiếng vang dội đương thời nữa!

Nhạc Long Phi thấy Lỗ Trường Phong nói vậy cũng không dám quá khiêm nhường nữa, chàng đưa mắt nhìn hai người nằm song song dưới đất là Đường Uyên và Đào Bát rồi mỉm cười nói với Lỗ Trường Phong:

- Tiểu đệ xin lỗi đại ca. Đối với hai tên chó săn của Thanh đình này, ta nên xử lý thế nào? Hay ta giữ lại một tên, còn một tên thì thả ra, có được không?

Lỗ Trường Phong gật đầu cười:

- Hiền đệ nghĩ ra cách đấy hay lắm, chúng ta giữ tên "cao cấp" lại, thả tên "chạy nhanh" kia đi.

Nhạc Long Phi nghe nói, biết Lỗ Trường Phong đã hiểu rõ ý của mình, bèn đưa tay giải huyệt cho Đào Bát.

Đào Bát tỉnh dậy, thấy Đường Uyên đã bị đánh ngã, hai bàn tay đầm những máu, thì kinh hồn táng đờm, sợ run bần bật.

Nhạc Long Phi đôi mắt lóng lánh như ánh hào quang, nhìn thẳng vào mặt Đào Bát, sáng giọng quát:

- Đào Bát, ngươi là người Hán, mà cam tâm làm ung khuyến cho giặc Mãn, đáng lẽ ta phải trừng trị thật nặng mới xứng đáng, nhưng ta còn cần ngươi giúp cho một việc, nên tạm tha cho cái mạng chó của ngươi.

Đào Bát vẫn khiếp sợ đôi mắt sáng quắc như nẩy thần quang của Nhạc Long Phi, khi nào còn dám ương ngạnh, chỉ cúi gầm đầu, lí nhí hỏi:

- Nhạc bằng hữu muốn sai tại hạ việc gì?

Nhạc Long Phi lạnh lùng đáp:

- Ngươi chả có cái ngoại hiệu Chung Phong Vô Ảnh chắc là chạy nhanh lắm. Ta muốn ngươi lập tức thông báo cho Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí biết rằng: hắn không được làm hại tính mạng và đối xử vô lễ với Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch, hai bên có thể trao đổi tù binh cho nhau, các ngươi đưa Vũ Văn Bạch Thạch trả về đây, ta sẽ thả Đường Uyên ra.

Đào Bát nghe nói trong bụng mừng lắm, gật đầu nói:

- Việc ấy tôi có thể làm được, nhưng không biết các hạ bảo đem Vũ Văn Bạch Thạch trả về đây, hay là thả ngay tại đó.

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ một lúc, rồi lắc đầu:

- Không cần phải đưa về nữa, cả hai bên cùng mang người đến núi Lư Sơn Ngưỡng Thiên bình trao đổi cho nhau.

Đào Bát chỉ nói một câu "tuân lệnh" rồi lập tức quay đi, thân hình cực kỳ nhanh nhẹn, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Nhạc Long Phi thấy Đào Bát đi rồi, liền lấy thuốc chữa thương cho Đường Uyên, đoạn cùng Lỗ Trường Phong đưa tên ung khuyến của Thanh đình đi thẳng lên Lư Sơn.

Lỗ Trường Phong vừa đi vừa hỏi Nhạc Long Phi:

- Tại sao hiền đệ lại hẹn gặp Đồ Viễn Trí ở núi Lư Sơn?

Nhạc Long Phi cười:

- Lư Sơn Ngưỡng Thiên bình là chỗ ẩn cư của Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy, trong bọn Kiếm, Tuyết, Thu, Cuồng, Tiểu đệ tự xét công lực của mình chưa chắc là đối thủ của Đồ Viễn Trí, nên mới hẹn hắn đến Lư Sơn, có thể nhờ được một tay giúp đỡ đắc lực, và Ngưỡng Thiên bình chênh vênh hiểm yếu, không như Thái Hồ, bọn ung khuyến Thanh triều muốn dùng quân đội cũng khó!

Lỗ Trường Phong gật đầu khen:

- Hiền đệ tính toán thật chu đáo, đáng phục, ta từ lâu vẫn mộ tiếng Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy, tiếc vì chưa được hội diện, lần này đến Lư Sơn may ra được thỏa lòng khao khát.

Nhạc Long Phi nhìn Lỗ Trường Phong mỉm cười nói:

- Đại ca với Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn tiền bối trạng mạo tính tình cũng tương tự, cả hai đều mày râu sắc như kiếm, hào sảng, phóng khoáng, tất nhiên là phải ý hợp tâm đầu, dễ thân nhau lắm.

Từ Thái Hồ tới Lư Sơn chỉ cách có tỉnh An Huy, với thuật khinh công tuyệt thế của hai vị võ lâm kỳ khách này thì chỉ đi mất hơn một ngày là tới.

Lên tới Ngưỡng Thiên bình đã thấy Tây Môn Túy đang cùng một thiếu nữ áo trắng, dung nhan diễm lệ, ngồi đánh cờ dưới một gốc cổ tùng.

Tây Môn Túy vừa trông thấy Nhạc Long Phi mừng quá, đứng phắt dậy, vùng cười ha hả, nói:

- Nhạc lão đệ đến đây vừa hay, ta sẽ giới thiệu với lão đệ một vị cân quắc hiệp nữ, tuyệt đại giai nhân, tài hoa không kém gì lão đệ!

Lúc này Bạch y thiếu nữ, yếu điệu bước lên, thái độ rất nghiêm trang đứng đắn nhìn Tây Môn Túy mỉm cười một nụ cười rất tươi, nói:

- Tây Môn Túy sư thúc, vị này có phải là Nhạc Long Phi huynh học trò đặc ý nhất của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ở Bắc Thiên Sơn Đan Tâm giáp mà hằng ngày các sư thúc khoe khoang không ngớt đó chăng?

Tây Môn Túy luôn luôn gật đầu, rồi lại cười ha hả nói:

- Đúng, đúng, hiền đệ nữ tính mắt đoán tướng người, thử xem ta có khoe khoang quá mức không?

Bạch y thiếu nữ không hề tỏ vẻ e thẹn, khẽ liếc khóe mắt thu ba ngẫm ngía Nhạc Long Phi giây lát, rồi mỉm cười nói:

- Nhạc huynh có thể tặng tôi một chiếc lông chim đen chế tạo đặc biệt, đại biểu cho sự đồng tâm nhất chí phản Thanh phục Minh được không?

Nhạc Long Phi vừa thò tay vào trong mình lấy lông chim đen, vừa chú ý ngẫm nhìn Bạch y thiếu nữ, thấy nàng tuổi trạc mười tám, mười chín, mặt trong, răng trắng, diễm lệ thanh kỳ tỏ vẻ thần tiên thoát tục, khiến người trông thấy phải sinh bụng kính nể.

Nhưng đôi phương tuy mỹ diệu tuyệt trần, Nhạc Long Phi cũng không đến nỗi bị sắc đẹp làm cho mê hoặc, chàng lấy một chiếc lông chim đen cầm ở tay, trước khi đưa cho nàng, mỉm cười nói với Tây Môn Túy:

- Tây Môn lão tiên bối, vị cô nương này là...

Tây Môn Túy thấy Nhạc Long Phi thận trọng như vậy, bất giác gật đầu, cười nói:

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, cô nương Vũ Văn Kỳ đây, tức là học trò yêu của Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái ở núi Tung Sơn, lão đệ nên tặng nàng một chiếc.

Nhạc Long Phi nghe nói, lúc ấy mới đưa chiếc lông chim đen cho Vũ Văn Kỳ và trịnh trọng nói:

- Vũ Văn cô nương đã đòi hỏi vật này, xin suốt đời đừng bao giờ quên cái chí khí khôi phục nhà Minh.

Wũ Văn Kỳ cung kính khom mình đón lấy chiếc lông chim vừa đeo ngực, vừa nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu muội xin ghi nhớ lời Nhạc huynh, canh cánh bên lòng, nguyện có hoàng thiên chứng giám.

Nhạc Long Phi vui vẻ mỉm cười, lúc ấy mới trở Lữ Trường Phong giới thiệu với Tây Môn Túy và Vũ Văn Kỳ:

- Nhạc Long Phi xin giới thiệu với hai vị một chiến sĩ đồng đạo, đây là Đồ Long Kiếm Khách Lữ Trường Phong, tức là đại ca kết nghĩa với tôi ở núi Mạc Can.

Tây Môn Túy và Lữ Trường Phong thăm hỏi nhau vài câu rồi Tây Môn Túy lại hỏi Nhạc Long Phi.

- Vậy ra Nhạc lão đệ vừa ở núi Mạc Can về đây?

Nhạc Long Phi lắc đầu nói:

- Chúng tôi vừa ở Thái Hồ tới.

Wũ Văn Kỳ nghe xong vội nói:

- Tiểu muội cũng định sang Thái Hồ, không ngờ hai vị lại vừa ở Thái Hồ về đây, nếu không có phải tiểu muội đã được bồi tiếp các vị đi thưởng lãm nơi danh thắng ấy.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ nói sắp đi Thái Hồ, lại chợt nghĩ nàng cùng Vọng Minh cư sĩ cùng một họ, không biết hai người có bà con gì không, bèn cau mày hỏi:

- Vũ Văn cô nương, xin cho ta mạn phép hỏi một câu: Cô nương có quen biết Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch ngụ ở Thái Hồ không?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười đáp:

- Vũ Văn Bạch Thạch là bá phụ ta, Nhạc huynh hỏi thế là có ý gì?

Nhạc Long Phi sừng sốt kêu lên một tiếng rồi nói:

- Vũ Văn lão tiền bối vì ba chữ ngoại hiệu Vọng Minh Cư mà mang họa, hiện đã bị bọn Hắc y Thiết vệ của Thanh đình bắt giải về Bắc Kinh rồi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, lập tức biến hẳn sắc mặt, nhưng chỉ giây lát, nàng lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười hỏi:

- Nhạc huynh nghe tin ấy có đích xác không? Gia bá võ học rất tinh thâm, theo ý muội nghĩ chắc cũng không đến nỗi bị bọn ung khuyến Thanh đình hiếp chế!

Nhạc Long Phi trong khi đi đường sợ Phiền Thiên Thủ Đường Uyên ăn mặc như vậy, bị người ngoài chú ý, mới đem hắn trói lại, lấy vải quấn ra ngoài làm như một túi hành lý. Lúc ấy chàng mới đứng lên vừa cởi bao hành lý kỳ quặc kia ra, vừa đem câu chuyện trên Thái Hồ thuật lại tỉ mỉ cho mọi người nghe.

Tây Môn Túy nghe nói Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí thân hành đến Thái Hồ, bất giác nhìn Vũ Văn Kỳ, nói:

- Hiền điệt nữ, lão sát phu Đồ Viễn Trí, công lực đã đến chỗ nhập hóa, không trách bá phụ cháu bị thất cơ!

Vũ Văn Kỳ mới hay sự việc đã quả nhiên, nét mặt âu sầu, cau mày lại nói:

- Tội ung khuyến của Thanh đình ác hơn loài lang sói, gia bá...

Nàng nói chưa dứt lời, Lỗ Trường Phong vội an ủi:

- Vũ Văn cô nương cứ an tâm, Nhạc lão đệ vì có an nguy của lệnh bá, nên mới bắt Đường Uyên về đây làm con tin, tên này là Phó lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ, lão tặc Đồ Viễn Trí tất phải coi trọng, nếu đúng như ý liệu của Lỗ Trường Phong thì sau khi nghe Đào Bát về báo tin, nhiều lắm là mười ngày lệnh bá sẽ được yên ổn về Ngưỡng Thiên bình.

Vũ Văn Kỳ gật đầu mỉm cười, khẽ uốn lưng ong chấp tay vái Nhạc Long Phi mà rằng:

- Nếu gia bá được vô sự, toàn là nhờ ơn Nhạc huynh cứu giúp, tiểu muội xin trân trọng cảm ơn.

Nhạc Long Phi chú ý nhận xét thấy Vũ Văn Kỳ quả là một trang phong hoa tuyệt thế, khi mỉm cười, lúc cau mày đều có một phong vân đặc biệt, không phải những hạng tầm thường tô hương điểm phấn có thể bì kịp, trong bụng đã thầm kính mộ, khi nghe nàng nói xong, vội chấp tay đáp lễ, cười nói:

- Sao cô nương lại nói vậy? Chúng ta đã thề nhất quyết hiệp lực khôi phục giang sơn, thì cùng là người đồng minh, sống chết cùng chung, họa phúc cùng gánh, đừng nói Vũ Văn tiên bối là lệnh bá của cô nương, ngay cả như những chí sĩ di dân khác, mà bị bọn ung khuyến của Thanh đình phạm tới, Nhạc Long Phi này cũng rút kiếm tương trợ, đâu dám tiếc mình!

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi phong lưu tiêu sái, anh tuấn phi thường, lòng riêng cũng ngẩn ngơ tắc lòng. Hai người tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng một điểm tinh tế đã tự nhiên thông cảm.

Tây Môn Túy cũng nhận thấy hai người chẳng khác chi tường lân uy phượng, bích hợp châu liền, nếu lái kết thành quyến thuộc thì được là một giai thoại trong võ lâm! Vì vậy nên trong thời kỳ chờ đợi tin tức Đồ Viễn Trí, ông cố đem những chuyện thuộc về thư họa, cầm, kỳ, thi từ ca phú cùng nội, ngoại công bàn luận với Nhạc Long Phi, để chàng có dịp phô bày sở học của mình cho Vũ Văn Kỳ thấy rõ.

Quả nhiên Vũ Văn Kỳ đối với Nhạc Long Phi do phục sinh kính, do kính sinh yêu, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi mà cảm tình của hai người đã như vàng đá, keo sơn. Họ xưng hô với nhau cũng không còn dùng tiếng kiểu cách như trước nữa.

Tây Môn Túy thấy vậy mừng lắm, Lỗ Trường Phong tự nhiên cũng thấy cao hứng.

Nhưng đến ngày thứ bốn, trên đỉnh Ngưỡng Thiên bình đột nhiên nổi cơn sóng gió.

Bữa ấy Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, bốn người đang ngồi uống rượu, chợt nghe dưới núi có tiếng lạ.

Nhạc Long Phi lắng tai nghe ngóng một lát, rồi mỉm cười nói với mọi người:

- Bọn họ đến rồi đấy, tất cả có bốn người, võ công đều vào loại khá, trông đó có một cao thủ tuyệt đỉnh.

Tây Môn Túy cười ha hả nói:

- Nhạc lão đệ cứ mặc kệ họ, chúng ta vừa uống rượu vừa chờ, thử xem bọn ung khuyến của Thanh đình này là những nhân vật nào.

Nhạc Long Phi gật đầu mỉm cười, chàng và Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong thần thái vẫn tĩnh như thường, chỉ có Vũ Văn Kỳ vì quá lo cho tính mệnh của bá phụ nên không khỏi bồn chồn sốt ruột.

Chỉ trong khoảnh khắc, bóng người phơi phới, quả nhiên đã hiện rõ hai tên Hắc y cấm vệ của Thanh đình và một ông già mặc áo màu huyền, một người vạm vỡ, hình dáng quái gở, mặc áo hoàng bào.

Tây Môn Túy khẽ kêu một tiếng, sắc mặt có vẻ bối rối lo lắng, nói nhỏ nhỏ với bọn Nhạc Long Phi.

- Nhạc lão đệ, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, bọn người vừa tới, khí thế mạnh lắm đấy, trong bọn có cả nhân vật hai nhóm Thiên Ngoại Song Tàn và Càn Khôn Lục Ác nữa đấy!

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe nói, đều chăm chú nhìn ông già áo huyền và gã quái mặc áo hoàng bào, Tây Môn Túy lại nói khẽ:

- Gã quái mặc áo hoàng bào là Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao trong Thiên Ngoại Song Tàn, còn lão già áo huyền kia tức là Lục Trảo Thần Ung Cừ Trọng Đạt trong bọn Càn Khôn Lục Ác!

Lúc này bọn người kia dần dần tiến tới, Nhạc Long Phi nhận rõ một trong hai tên Hắc y Thiết vệ chính là Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát.

Wũ Văn Kỳ châu đôi mày liễu, khẽ thích khuỷu tay vào Nhạc Long Phi, rồi nói:

- Nhạc ca ca, sao họ không đem gia bá lại đổi như lời ca ca nói bữa trước?

Nhạc Long Phi cũng nhận thấy chuyện này còn nhiều rắc rối, chàng đứng thẳng lên, nhìn Đào Bát rồi hỏi:

- Đào bằng hữu quả là một người biết giữ tín nghĩa, nhưng Vũ Văn cư sĩ đâu, sao chưa đến?

Đào Bát trông thấy Nhạc Long Phi, quả thực cũng thấy nhức đầu, bèn lui lại phía sau hai bước, trở hoàng bào lão quái, và huyền y lão nhân rồi nói:

- Nhạc bằng hữu đừng nóng nảy, trước hết tại hạ xin giới thiệu với bằng hữu hai vị võ lâm cao thủ!

Nhạc Long Phi đưa mắt liếc qua hai vị kỳ khách võ lâm tiếng tăm lừng lẫy khắp tám cõi bốn phương một lượt, đoạn lắc đầu cười nhạt:

- Ta đã biết hai vị này, một vị là Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, một vị là Lục Trảo Thần Ung Cừ Trọng Đạt, bất tất phải giới thiệu nữa, chúng ta nên nói thẳng nào việc chính.

Nhạc Long Phi vừa dứt lời một tên Hắc y Thiết vệ tuổi trạc ngoài năm mươi, có thân hình gầy gò, mắt hau háu như mắt cú, chấp tay nói với chàng:

- Nhạc bằng hữu, tôi tên Trử Dân Thông, ngoại hiệu là Huyết Thủ Đồ Phu, giữ chức Lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ.

Nhạc Long Phi “hừ” một tiếng, lạnh lùng hỏi:

- Trử bằng hữu, chẳng lẽ ngươi lại thích giết người, ham hút máu hay sao? Nếu không sao lấy bốn chữ Huyết Thủ Đồ Phu tanh nồng mùi máu làm ngoại hiệu?

Trử Dân Thông nói lớn tiếng:

- Nhạc bằng hữu, ngươi bất tất phải hỏi đến tình hình và ngoại hiệu của ta làm gì? Ta chỉ xin hỏi ngươi một câu Phiền Thiên Thủ Đường Uyên hiện ở đâu?

Nhạc Long Phi đáp:

- Phiền Thiên Thủ Đường Uyên chân tay quá độc nên đã bị ta búng gãy đốt xương ở hai bàn tay, còn người thì vẫn bình yên vô sự, nhưng ta hẹn các ngươi đem Vọng Minh cư sĩ đến đánh đổi, sao không thấy đưa tới?

Trử Dân Thông cười một cách nanh ác, vừa toan trả lời thì Lục Trảo Thần Ung Cừ Trọng Đạt đã âm hiểm lên tiếng:

- Trử hiền đệ, trước hết hãy bảo họ đem Đường Uyên ra đây cho ta trông thấy đã, rồi ta sẽ cho họ biết Vũ Văn Bạch Thạch hiện giờ ở đâu?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Điều này thì khó gì? Đường Uyên hiện nay đang ở đây, nhưng các người không đưa Vũ Văn cư sĩ về đây, thì đừng hòng hấn được tự do!

Nói xong quay lại, giơ tay ra hiệu cho Lỗ Trường Phong. Lỗ Trường Phong liền vào trong động Tây Môn Túy ở, điểm huyết Đường Uyên rồi bế ra.

- o O o -